

στάτων τοῦ Κράτους τηλεγραφείων εἶναι καὶ τὸ τῆς Νεαπόλεως, ἀλλὰ δὲν μᾶς λέγει ποῦ τῆς Ἑλλάδος κεῖται αὐτὴ ἡ Νεάπολις. Μήπως εἶναι ἡ Νέα Πέλλα μετονομασθεῖσα διὰ τηλεγραφικοῦ διατάγματος, ὡς καὶ τὸν τηλεγραφησαντὴ μοι φίλον Ἀλεξόπουλον μετεβόησαν εἰς Ἀλέξιον Ποῦλον;

* *

Ἐπιστολὴν ἐξ Ἀρτης σταλεῖσαν ταχυδρομικῶς τῇ 7 ἐλázομεν ἐν Πάτρει τῇ 16 δηλ. δύο ἡμέρας μετὰ τὴν ἐδῶ ἀφίξιν τοῦ ἐπιτελείαντος ἡμῖν, ὅστις διαμείνας μετὰ τὴν ἀποστολὴν τῆς δύο ἀκόμῃ ἡμέρας εἰς Ἀρταν διέβη καὶ παρέμεινεν ἐπὶ ἡμέρας εἰς Καρδασαράν Ἀγρίνιον καὶ Μεσολόγγιον· διὰ νὰ μὴ μᾶς φιλονεικηθῇ τὸ γεγονός, φυλάττομεν τὸν φάκελλον μὲ τὰς χρονολογίας τῶν ταχυδρ. σημμάτων. Μήπως ἡ Ἀρτα κεῖται εἰς τοὺς Ἀντίποδας;

* *

Οἱ καλόγηροι ἐπιτίθενται θρασέως κατὰ πεζῶν καὶ καθ'αλαρέων. Εἰς δὲ τὸν φίλον ἱππέα τὸν λαβόντα ἀναρρωτικὴν ἀδειαν, χάριν κωλυόντων αὐτὸν νὰ ἱππεύῃ καλογέρων, ὑπομνησόμενοι τὸ ῥητὸν *Timeo danaos et dona ferentes* καὶ συνιστῶμεν προσχὴν εἰς τοὺς καλογήρους.

* *

Ἐν τῇ κηδείᾳ τοῦ Λόντου οἱ ἐπικηδεῖοι ῥήτορες κ.κ. Χοῖδᾶς καὶ Συνοδινὸς ἐμχυσάτην ὁ πρῶτος ἐχολώθη διότι ὁ δεύτερος τὸν προέλαβε καὶ μὴ ἐκφωνήσας τὸν λόγον του, τὸν ἐδημοσίευσεν εἰς τὸν «Φορολογούμενον» διότι κατὰ τὴν σύνταξιν, «αὐτόκλητος ἀγορητὴς κατέλαβεν ἐξ ὑπογίου τοῦ βήμα καὶ κατηνάλωσε τὸν χρόνον στερήσας τὴν τελετὴν τοῦ ὀρκιστοῦ ἐγκυκλιώσαντος.» Ἐν τῷ λόγῳ τοῦ κ. Χοῖδᾶ ἀνέγνωμεν ὅτι ὁ αὐτίδμος Λόντος ἦτο σκαπανεὺς τῆς ξενοκρατείας ἐπὶ Ὀθωνος.

* *

Δίλημμα Φανού. «Ἐὰν ὁ Μανώλης τοῦ Πειραιῶς ἦναι γνωστικός, τότε καλὰ καὶ γνωστικὰ ὠμίλησεν, ἐὰν δὲ πάλιν ἦναι τρελλός, καλὰ ἐπίσης καὶ γνωστικὰ καὶ ἀληθῆ διεκήρυξε, διότι ἀπὸ τρελλὸν καὶ ἀπὸ μικρὸν μαθαίνεις τὴν ἀλήθειαν.» Προτείνομεν νὰ μελοποιηθῇ πρὸς τιμὴν τοῦ Μανώλη τὸ «Μανώλη μ' εἴς' ἄρματά σου...»

* *

Κατ' ἐπιστολὴν ἐξ Ἀρτης οἱ στρατιῶται ἐζητωκραύγασαν ἐνώπιον τοῦ Βασιλέως ὑπὲρ τῆς ἀπολύσεως τοῦ στρατοῦ καὶ πολλοὶ προσφυλακίσθησαν. Δὲν χρήζει σχολίων.

Ἐχουν δίκκιον οἱ Τούρκοι λέγοντες ὅτι ὁ στρατός μας σύγκειται κατὰ τὸ πλεῖστον ἐξ Ἀγγλῶν, διότι οἱ στρατιῶται μας ὅσων Ἑγγλέζοι πληρώνουν τὸν παρὰ μπροστά.

ΝΕΙΚΟΣ

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΕΝ ΧΑΛΚΙΔΙ.

Μεταξὺ τῆς παρχλίκας καὶ τῆς πόλεως σειρὰ βρελίων παμμεγέθων παρεντίθενται καὶ ποταμοὶ ἐξ ὕψους ῥητίνης σχηματισθέντες ἐν ταῖς ὁδοῖς, φέρουσι τὰ θολὰ ῥεῖθρά των πρὸς τὴν θάλασσαν. Αἱ ταβέρναι δὲν δεικνύουσι πλέον τὰς σεβαστάς βρελικὰς συστοιχίας των, ἀλλὰ μόνον τὰ βάρη των, εἰς γενικὴν δὲ καθαριότητα ὑποβιβάζονται, ἐτοιμίζονται νὰ ὑποδεχῶσιν ἐν ταῖς κοιλίαις των τὸν κατὰ τὸν Ἰωνὰ τὸν Χῖον,

» Ἀδαμον παῖδα, ταυρωπὸν, νέον οὐ νέου, ἡδιστον, » πρόπολον βαρυγδούπων ἐρώτων, οἶνον ἀρσιπνοον, ἀνθρώπων πρῶτακιν.»

Πρὸ τῶν παρὰ θύρα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης ἱσταμένων βρελίων τούτων εἶδομεν φίλον μας τινα, ὅστις ὀσφραινόμενος τὸ ἡδὺ τῆς ῥητίνης καὶ τοῦ οἶνου ἄρωμα, ἐψιθύρριζε τὸ τοῦ κωμικοῦ Διφίλου.

ᾧ πᾶσι τοῖς φρονούσι προσφιλέστατε
Διόνυσε, καὶ σοφώταθ' ὡς ἡδύς τις εἴ·
ὅς τὸν ταπεινὸν μέγα φρονεῖν ποιεῖς μόνος
τὸν τὰς ὀφρῦς αἶροντα συμπείθεις γελᾶν
τὸν τ' ἀσθενῆ τολμᾶν τι, τὸν δειλὸν θρασύν.

Ἐὰν ἡ κακὴ μοῖρα ἔφερε τὸν Τορπιλογεώργην, κατὰ Σουρῆν, ἐντὸς τοῦ «Μισούλη», ὅστις ἐπὶ κεφαλῇς τοῦ χρεμίου του «Ὀλγας», «Μπουμπουλίνης» καὶ «Γύδρας» δεικνύει ὑμῖν τὸ χάριεν σῶμά του, βεβχίως ἡ Χαλκίς ἤθελε μυδροβοληθῇ ὑπ' αὐτοῦ, ὅστις ἀνκαμφιδόλως ἤθελεν ἐκλάβει τὰς συστοιχίας τῶν βρελίων, ὡς βόμβας ἐτοιμούς· νὰ ἐκπέμψωσι τὰς σφαῖρας των κατὰ τοῦ στόλου των.

— Ἡ Χαλκίς εἶναι ἔδρα τῆς Μοιραρχίας τοῦ νομοῦ Εὐβοίας καὶ τῆς Εἰσπγγελείας, πολλὰ δὲ τὰ ἐκ χωροφυλάκων (ἔργα χειρῶν Τρικούπη) ὀργανή των, ἐκ περισσοῦ δ' ἐνισχύονται καὶ ὑπὸ τοῦ 1 λόχου, τοῦ 1 πεζικοῦ τάγματος. Καὶ μόλις ταῦτα 26 φυγόμενοι καὶ 16 φυγόποινοι ἀναπνέουσι τὸν κατὰ τὸν ἀέρα ἐν τοῖς ἀμπελίσκοις, μίαν ὥραν ἀπέχουσι τῆς πόλεως, περιφερόμενοι ἡσυχῇ, ἀννόηλοι, κλέπτοντες, ζῶα, καὶ φονεύοντες ἀνθρώπους. Εἴχετε δίκκιον ὑποστηρίζοντες ἄλλοτε τὴν κατὰ γῆνιν

τῆς χωροφυλακῆς. Ἡ δικαιολογία ὅτι οἱ ἐγκληματῖαι μένουσιν ἀκαταδίωκτοι, διότι πιέζονται αἱ ἀρχαὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων ἐγκληματιῶν, τῶν πολιτευομένων, εἶναι μὲν ἴσως ἀληθές, ἀλλ' ἢ μὴ ἐκπλήρωσις τοῦ καθήκοντος ἐκ μέρους τῶν ἀρχῶν εἰς ἃς ἀντέθη ἡ ἀσφάλεια τῆς ζωῆς καὶ τῆς τιμῆς τῆς κοινωνίας, δείκνυσιν ὅτι ὅταν οἱ ἄνθρωποι διαφθαρῶσιν, οὔτε ἡ ἰσοδότης ἐν τῇ θέσει, οὔτε τὰ *ΜΙΛΛΑ* ἀτινα δίδονται πρὸς δικάσιμιν παρέχουσιν ὠφέλειάν τινα. Ὅποια πράγματα ἠδύναντο νὰ παρᾶσχωσιν οἱ πολιτευόμενοι εἰς τοὺς ἀξιώματικούς τῆς χωροφυλακῆς καὶ τὴν *Δικαιοσύνην* ἐὰν δὲν ἐπινεύσωσιν εἰς τὰς αἰτήσεις των; Μόνον *μετάθεσιν*. Αἱ! καὶ διὰ μίαν μετάθεσιν πρέπει νὰ φοβῶνται τοὺς ἀνθρώπους τούτους;

— Εἰς ἀπόστασιν τετάρτου τῆς ὥρας ἀπὸ τοῦ χωρίου «Φύλλα» εὐρέθη πεφονευμένος ἐν τῇ ἀμπέλῳ του τῆν πρῶϊν τῆς δευτέρας ὁ Μιχαὴλ Παλαιολόγος νέος ἀρκετὰ ζωηρὸς καταγόμενος ἐκ Φύλλων. Ἐφερε κατὰ τὴν καρδιανὴν ἐξ πληγᾶς ἐπενεχθείσας διὰ μαχαίρας, αἰτίνες διεπέρασαν ἅπασαν τὴν καρδίαν του, ὀλίγον δ' ἀπωτέρω παρετηρήθησαν ἔχνη αἱματος εἰς ἀρκετὴν ἀπόστασιν, σημεῖον δεικνύον ὅτι καὶ ἐκ τῶν δολοφόνων ἐπληρώθη τις. Ἀναμφιβόλως ἡ δολοφονία αὕτη προῆλθεν ἐξ ἐκδικήσεως, διότι οἱ ἀδελφοὶ Καρλκτήρα, ὧν τὸν ἀδελφὸν εἶχε φονεύσει ὁ γαμβρὸς τοῦ δολοφονηθέντος ἐν συμπλοκῇ, ἕνα δ' αὐτῶν ἐπλήγωτεν ὁ δολοφονηθεὶς, ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς δολοφονίας ἐτρέπησαν εἰς *ἐθελουσία* φυγοδικίαν, πρὶν ἢ ἀκόμη ἐκδοθῶσι τὰ ἐντάλματα καὶ φανῇ ἐκεῖ ἡ δικαστικὴ ἐξουσία. Ἡ ἀλληλοσφαγία κατέστη ἐνδημικὴ εἰς τὰ ἐγγύτατα τῆς πόλεως χωρία ἀπὸ τοῦ χωρίου Δοκοῦ, ἐνεκλιματίσθη εἰς τὸ Ἀρράτι, εἴτα εἰς τὸ Βασιλικὸ καὶ ἤδη εἰς τὰ Φύλλα. Ἡ ἀτιμωρησία τῶν κακούργων ἐγέννησε τὴν *χειροδικίαν*.

ΜΗΛΟΥΜ.

ΤΟ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ» ΕΝ ΣΤΡΑ: PIC — NICK

Δέξου με εἰς Χροῦσα, ἐξοχὴν ἄνευ ἀέρος, ἄνευ νεροῦ, ἄνευ σκιᾶς ἄνευ δρόμου ἄνευ θαλάσσης καὶ μὲ πολλὰ ἠλιόκαυστα λιθάρι.

Ἐκεῖ διέρχεται τὸ θέρος ἡ ἀριστοκρατία τῆς Σύρου.

Ἦτο 2 μ. μ. ὅτε ἔφθασε εἰς τὸ petit Paris, ὡς ὀνομάζει τὰ περίφημα ταῦτα Χροῦσα ὁ Ἐλευθεράκης.

Ἀκούω σημαίνοντα τὸν κῶδων τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐρωτῶ διατί σημαίνει ὁ κῶδων καὶ ἂν οἱ εἰς τὰς ἐξοχὰς εὐρισκόμενοι Συρικνοὶ κἀμνωσι τὰ ἐσπερινὰ των ἀπὸ τῆς 2 ὥρας μ. μ. Ἐμαθον δ' ὅτι ὁ κῶδων ἐσήμανε τὴν ὥραν ἐκείνην ὅπως αἱ ἐν Χροῦσῳ οἰκογένειαι συναθροισθῶσιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἐκεῖθεν μὲ τὰ γαϊδουράκια των ἐκστρατεύωσιν εἰς Βάρην, ἔνθα εἶχον τὸ *ρεγερνδὸν* προετοιμασθὲν Pic Nick.

Τρέχω εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

Βλέπω ἔξωθεν αὐτῆς παρτεταγμένα τόσα σελοφορεμένα γαϊδουράκια, ὅσοι καὶ ὅσκι ἦσαν οἱ μέλλοντες νὰ καβαλικεύσωσιν ἐπ' αὐτῶν κύριοι καὶ κυρίαι.

Καβαλικεύει πρῶτος ὁ Ἀρχὼν τοῦ τόπου καὶ πορεύεται.

Μετ' αὐτὸν ἐν ἀκρῇ ὡς ἄλλα Ζουγγ-ζουγκάκια ἐπὶ ἦσαν ἐπ' αὐτῶν τόσκι ἄβρᾶ καὶ καλλίπλαστὰ σώματα.

Μία μεταξὺ τῶν κυριῶν πρὶν ἢ καβαλικεύσῃ ἐφώνᾳ ζεν ἀνησυχοῦσα: ἀποῦ εἶνε ὁ Κιρμέντιός μου, τί ἔγινε; » Βεβαίως ὑπέθεσε ὅτι ζητεῖ τὸν σύζυγόν της.

Ἐκπεπληγμένος ὅμως βλέπω ἀντὶ τοῦ συζύγου της *ἐνυπόλυτον* τινα καὶ ἐντελῶς ἀπεριποίητον νέον νὰ παρυσιάσῃ αὐτῇ εἰς ἄκρον περιποιημένον γαϊδάρον καὶ νὰ τῇ εἴπῃ: «νὰ Κυρὰ ὁ Κιρμέντιός σου» Ἀγνοῶν τὸ πρᾶγμα, ἠγανάκτησε, ὡς ἦτο ἐπόμενον, μὲ τὴν ἀναίδειαν τοῦ γαϊδουράκατου, ὅστις ἐτόλμησε νὰ παρυσιάσῃ εἰς τὴν κυρίαν ὡς σύζυγον τὸν γαϊδάρον του. Ἐμαθον ὅμως ἀκολούθως ὅτι ἡ ἀριστοκρατία ἐν Σύρῳ μὴ ἀρεσκομένη εἰς τὴν χονδρὴν καὶ κακέμφατον τῶν γαϊδάρων προσωμίαν, ἐβάπτισεν αὐτοὺς *Κιρμεντίους* καὶ ἐπομένως ἡ κυρία ζητοῦσα τὸν Κιρμέντιόν της δὲν ἐνόει τὸν σύζυγον, ἀλλὰ τὸν γαϊδάρον, ὃν ἤθελε καβαλικεύσει.

Μετὰ ἡμίσειαν τέλος ὥραν, ἔφερον οἱ Κερμέντιοι οὔτοι, ἤτοι οἱ ἐξευγενισμένοι τῆς ἀριστοκρατίας γαῖδαροι, τοὺς κυρίους καὶ κυρίας των εἰς Βάρην, ἔνθα πικανίζουσιν τοὺς ὑπεδέχθη ἡ μουσικὴ τῶν ἀπόρων παίδων.

Κατόπιν των ἐγώ.

Φθᾶσαντες εἰς τὴν ἄμμον τῆς Βάρης δὲν ἐπέφευσαν ἀμέσως, ἀλλ' ἐξηκολούθουν νὰ καμαρώνωσιν ἐπὶ τῶν Κιρμεντιῶν, μέχρις οὔ οἱ ἄποροι δώσωσι πέρως εἰς τὸ ὅποιον ἐπικανίζον μᾶς ὡς αἱ χωρικά νύμφαι.

Γνωρίζεις ἴσως τί θέλει νὰ πεζεύσῃ πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ γαμβροῦ ἡ χωρικὴ νύμφη ἐν τε τῇ Στερεῇ καὶ Πελοποννήσῳ. Μὲ βιολιὰ καὶ μὲ λαγοῦτα, μὲ νταούλια καὶ τραγοῦδιζ θὰ τὴν παρκαλῶσιν ἐπὶ ὥραν νὰ πεζεύσῃ ἄδοντες τό.

πέζα μῆλο πέζα ρόδιο

πέζα δροσερὸ σταφύλι.

ἀλλ' αὕτη συνκισθνομένη τὴν θέσιν της θὰ καμαρώνῃ ἐπὶ τοῦ ζώου καὶ τότε θὰ πεζεύσῃ ὅταν ὁ γαμβρὸς τῇ ὑποσχεθῇ ὅτι ἤθελε ζητήσῃ. Δὲν ζητεῖ δὲ μεγὰλα πράγματα. Σπῆτι ἀμπέλι καὶ χωράφι.

Τάξε σπῆτι, τάξ ἀμπέλι.

Καὶ παρασπορὰ χωράφι

Καὶ πετῶ σὰν περδικοῦλα

Μέσ' τοῦ σταυρατοῦ τ' ἀνύχια.

Πεζεύουσι τέλος καὶ σκορπίζονται εἰς τὴν Βάρην σὰν τὰ τριγόνια.

Ἀλλὰ ποῦ κυνηγός...

Γέλοι, φωνές τραγοῦδια, συζητήσεις καὶ ἐν μέσῳ τούτων πάντων ὀγκανίσματα κιρμεντιῶν ἐπλήρουν τὴν Βάρην καὶ ἀπετέλουν τοιαύτην ἀρμονίαν, τὴν ὅποιαν οὔτε ἡ πρὸς ὑποδοχὴν των πικανίζουσιν μουσικὴ τῶν ἀπόρων. Γνωρίζεις τὴν ἔξωθι τῶν Ἀθηναίων Βάρην, ἣν κατὰ οὐλαμούς ἐπισκέπτονται οἱ ἀθηναῖοι κυνηγοί. Μὲ ὅλον τὸν σύνδενδρον καὶ μαγευτικὸν αὐτῆς ὀρίζοντα μὲ ὅλα τὰ γλυκύφυχα καὶ διευγῆ αὐτῆς νερά καὶ λοιπὰ φυσικὰ πλεονεκτήματα, τὰ ὅποια μόνον ὁ κῆλκμος τοῦ πρὸ ὀλίγου ἐπιστρέψαντος ἐκεῖθεν Χεσμέ Ἰμβρίου δύναται νὰ σοὶ παρστήσῃ, ἡ Βάρη τῆς Σύρου, ἐρ' ἦς οὔτε θάμνος, οὔτε πόντος οὔτε μέλος τι ἄλλο ἐκ τῶν οἰκογενειῶν, ἃς γνωρίζει ὁ βοτανολόγος Ὁρρανίδης, φύεται, ἦτο ὑπερτέρᾳ τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

Δὲν εἶχε νερόν, ἀλλ' ἦσαν τόσκι τὴν ὥραν ἐκείνην ἐπ' αὐτῆς σκορπισμένα κρουσταλένεις βρύσσαι, αἰτίνες πᾶσαι ἔτρεχον νερὸ θάνατο.

Δὲν εἶχε ἄνθη καὶ ρόδα, ἀλλ' ἐκᾶστη τῶν ἀνωτέρω